

Раковски като слушаше и вѣрваше слуховѣтъ, че турцитѣ могатъ въ единъ день и една нощъ да бждатъ въ Букурещъ, и че тѣ първо него ще хванатъ, уплаши се, и една вечеръ пазари кола за Браила по сухо и замина, като остави мене да гледамъ кжщата (въ улица Куза-вода).

На третия день, слѣдъ заминаването на Раковски, дойде въ домътъ му К. Руссети, азъ бѣхъ въ дома. Запита ме кждѣ е Раковски? Азъ му казахъ, че е заминалъ за Русия, понеже, като слушаше, че турцитѣ могатъ да додотъ въ Букурещъ и да го хванатъ, рѣши се да замине. — Руссети ми каза, че много имъ билъ Раковски потрѣбенъ, защото правителството било рѣшило, да се съставятъ български *волентири*, и че щѣли него да натоварятъ съ тази работа. Но като знаеше той отъ по-напрѣдъ, че и азъ се бъркамъ въ политическитѣ работи, каза ми — тогава, ний ще натоваримъ съ тази работа васъ, и приемате ли вий да се засмните съ нея, ще ви се даде и едно добро възнаграждение.

Като чухъ, че работата е за *волентири*, стана ми много неприятно, но се въздържахъ, защото азъ бѣхъ съвсѣмъ противенъ на *волентирското дѣло*, особено като имахъ много свѣжъ примѣръ отъ сръбската работа. Казахъ му, че не се рѣшавамъ веднага да му обѣщая, но ще си помисля добръ, дали ще мога да изпълня това дѣло, и го молихъ да ми се даде малко врѣме, и сутра азъ ще дойда въ домътъ му да отговоря, — той ми каза добръ, въ 10 часа прѣдъ пладнѣ.

Станяхъ самъ въ дома, това бѣше прѣдъ вечеръ, започнахъ да мисля. Какво да направя, да се отстрани тази идея за съставянieto на български *волентири*. Главата ми бѣше разбъркана съ съвсѣмъ протовоположни нѣща. Ако бѣше тукъ Раковски, веднага щѣше да приеме това прѣдложение.

Слѣдъ фияското съ българското въстание въ Бѣлградъ и *българскитѣ леги*, които имаха твърдѣ печаленъ край, и които не бѣха друго, освѣнъ *волентири* за управяне на сръбскитѣ работи; азъ бѣхъ